

BLOK DER KATHOLIEKEN VAN BELGIE

was, van oktober 1936 tot de oprichting van de Christelijke Volkspartij in 1945, de naam van de katholieke partij, voorheen – sedert 1921 – (Belgische) Katholieke Unie. Meer dan de andere nationale partijen werd de katholieke partij, vooral sedert de Eerste Wereldoorlog, geconfronteerd met de Vlaamse gedachte en de Belgische tweeheid; de oprichting in 1933 van het Vlaamsch Nationaal Verbond betekende in Vlaanderen een concurrentie, en ook in eigen rangen boekte de federalistische gedachte voortgang, o.m. in de groep om Nieuw Vlaanderen (opgericht december 1934), die bovendien de concentratiegedachte stimuleerde. Toen de parlamentsverkiezingen van mei 1936 ongunstig

verliepen voor de katholieke partij – in de Vlaamse arrondissementen behaalde zij, ondanks een zetel-aanpassing, vijf zetels minder, terwijl het Vlaamsch Nationaal Verbond zijn zetelaantal verdubbelde –, werd dadelijk, vooral door Nieuw Vlaanderen en door De Standaard, eigendom geworden van Gustaaf Sap, voor een reorganisatie van de partij gepleit. Het bureau van de Katholieke Unie stelde een comité samen dat onder voorzitterschap van Hubert Pierlot een reorganisatieplan uitwerkte. Dit plan werd op de algemene vergadering van 11 oktober 1936 aanvaard, waarna men overging tot de oprichting van een Parti Catholique Social en een Katholieke Vlaamsche Volkspartij, die samen als partijformatie de naam kregen van Blok der Katholieken van België. De reorganisatie wilde o.m. een verdere Vlaamse concentratie vergemakkelijken (zie Beginselaccoord KVV-VNV), maar de discussies over aard en voerwaarden ervan en later de oorlog hebben dit plan vrijdeld.

LITERATUUR: C.H. Höjer, *Le régime parlementaire belge de 1918 à 1940* (1969); - A. Simon, *Le parti catholique belge (1830-1945)* (1958); - Th. Luykx, *Politieke geschiedenis van België van 1789 tot heden* (1969, tweede uitgave).

REGINALD DE SCHRYVER